

[Simonsen.]

rensdagene. Men dertil kommer, og det er jo det centrale i denne sag, at man i og med gennemførelsen af den lille dagpengereform fra 1. april i år forhøjede maksimumsbeløbene med ikke mindre end 57 pct., fra 67 kr. 50 øre pr. dag til 106 kr. pr. dag. Virkningerne af denne forhøjelse af maksimumsbeløbet kender vi overhovedet ikke på det tidspunkt, hvor vi tager stilling til, hvorvidt karensdagene skal afskaffes eller ej. Derfor er efter min opfattelse sammenligningen med den svenske udvikling ikke tilfredsstillende.

Dernæst kan vi jo prøve at se tilbage på, hvad der skete, da man i dette folketings sidste gang forhøjede maksimumsbeløbene, nemlig i 1969, hvor beløbene steg fra 50 kr. pr. dag til 67 kr. 50 øre pr. dag. Udgifterne ved denne forhøjelse var anslået til et sted omkring 90-100 mill. kr. om året, men da man afsluttede finansåret 1969-70, viste det sig, at forhøjelsen ikke var 90-100 mill. kr., men den var 220 mill. kr. For beløbet på statsregnskabet var steget fra 440 mill. kr. til 660 mill. kr. I det næstfølgende finansår må man på grundlag af de oplysninger, vi har fået, anslå, at det måske er gået en anelse ned, til ca. 620 mill. kr., men alligevel har der været den store stigning — i forhold til året før forbedringen. Dette har man, efter hvad vi under udvalgsdrøftelserne har fået oplyst, ikke taget i betragtning ved beregningen af, hvad der ville ske, når de nye maksimumsbeløb blev indført. Det er givet, at hver gang der sker en væsentlig forhøjelse af maksimumsbeløbet, vil der selv sagt være en større risiko for misbrug af disse regler.

Jeg synes også, man kan fastslå, at den efterhånden omfattende diskussion, vi har haft om fastsættelse af bidragsprocenten for de arbejdsgivere, som ønskede at friholde sig for forpligtelsen ved at tegne forsikring i stedet for at betale dagpenge under sygdom og ulykke, ligesom har givet et indtryk af, at ministeren måske inderst inde alligevel føler sig lidt usikker over for det, der står tilbage ved anden behandling. Jeg bygger denne antagelse på, at jeg under første behandling fik det svar fra ministeren på et spørgsmål om, hvor høj procenten skulle være, at 2½-3 pct. regnede man med ville være det rimelige, og man må gå ud fra, at

denne procent var fastsat på grundlag af de beregninger, der lå til grund for forslaget. Efter en meget grundig debat omkring disse ting og også på grundlag af beregninger fra Assurandør-Societetet har ministeren senere i udvalget meddelt, at hun vil mene det rimeligt, at procenten fastsættes til 3½. Endelig er der her i de sidste timer sket en ny udvikling. Hr. Finn Christensen har nævnt den i sin tale og har bebudet et ændringsforslag her mellem anden og tredje behandling, hvorefter ministeren ønsker, så vidt jeg forstår, en bemyndigelse til at kunne indføre systemer, hvorefter større arbejdsgivere ikke kan friholde sig, såfremt de måtte ønske en ordening, hvorefter de betalte bidrag til dagpengefonden. Det vil man altså bremse. Derfor må man spørge ministeren i denne situation: hvad får ministeren til at blive så nervøs i denne sag? Det kan da ikke være andet, end at ministeren selv frygter for, at de tal, som ligger til grund for forslaget, ikke holder. Var dette ikke tilfældet, så måtte de procenter, der blev oplyst over for folketingsudvalget, og som står optrykt i betænkningen, være tilstrækkelige, og bestemmelsen om forsikringsmuligheden kunne blive stående i lovforslaget, som den står i dag. Men det er altså ikke resultatet. Nu skal denne mulighed tages væk fra de arbejdsgivere, som har den store risiko.

En ting mere kender vi heller ikke i dag konsekvenserne af, nemlig hvordan kilde-skatten egentlig har spillet ind i hele spørgsmålet om fraværprocenten på arbejdspladserne. Vi har alle sammen en fornemmelse af, at den har haft en væsentlig indflydelse på fraværprocenten, men det er desværre kun ting, vi taler om og ikke har noget reelt bevismateriale for, som er landsdækkende. Det er materiale, som bør indgå som et væsentligt element i en stillingtagen til en så vidtgående reform som denne. Dette materiale mangler vi altså også på nuværende tidspunkt.

Jeg må altså fastslå på nuværende tidspunkt, at efter det materiale, der foreligger efter udvalgsdrøftelserne mellem første og anden behandling, så holder beregningerne ikke stik. Det bliver væsentlig dyrere at afskaffe de tre karensdage, end det er antaget fra regeringens side.

Jeg må føje til, at hvis ministeren — og